

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 55148/21
Nicolae DANILIUC
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la 24 aprilie 2025 într-un Comitet format din:

Kateřina Šimáčková, *Președinte*,

Diana Sârcu,

Mykola Gnatovskyy, *judcători*,

și Viktoriya Maradudina, *Grefier adjunct interimar al Secției*,

Având în vedere cererea de mai sus, depusă la 28 septembrie 2021,

Având în vedere observațiile depuse de către Guvernul reclamat și replica prezentată de către reclamant,

După deliberare, decide următoarele:

FAPTELE ȘI PROCEDURA

Reclamantul, dl Nicolae Daniliuc, este un cetățean moldovean care s-a născut în anul 1958 și locuiește în Chișinău.

Plângerile reclamantului în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 13 din Convenție, referitoare la durata excesivă a procesului penal în care reclamantul avea statutul de parte civilă și la lipsa unui remediu efectiv în dreptul intern, au fost comunicate Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”).

Circumstanțele cauzei pot fi rezumate după cum urmează.

La 21 ianuarie 2011 a fost pornită urmărirea penală împotriva lui O.C. și altor persoane, acuzate de escrocherie. Reclamantul era una dintre victime.

La 17 octombrie 2018, în cadrul acestui proces penal, reclamantul a depus o acțiune civilă.

La 9 septembrie 2019 reclamantul a inițiat o acțiune în instanță împotriva Ministerului Justiției, în baza Legii nr. 87, plângându-se de durata excesivă a procesului penal în care el figura în calitate de parte civilă.

La 5 octombrie 2020 Judecătoria Chișinău a respins acțiunea reclamantului, stabilind că durata procesului penal nu era excesivă. Instanța de fond a stabilit că Articolul 6 § 1 din Convenție, sub aspectul său penal, nu era aplicabil reclamantului, din moment ce el era victimă în acest caz, și nu învinuit, iar aspectul civil al acestei dispoziții devenise aplicabil doar după ce reclamantul inițiasse acțiunea civilă, cu zece luni înainte de intentarea procesului în baza Legii nr. 87. Această hotărâre a fost menținută de către Curtea de Apel Chișinău și la 15 septembrie 2021 de către Curtea Supremă de Justiție, devenind irevocabilă.

Aparent, procesul penal în care reclamantul figurează în calitate de parte civilă este încă pendinte.

ÎN DREPT

Reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 și a Articolului 13 din Convenție, în legătură cu durata excesivă a procesului penal în care el figura în calitate de parte civilă și lipsa unui remediu național efectiv în această privință.

Curtea a constatat în mod repetat că Articolul 6 este aplicabil sub aspectul său civil din momentul în care un reclamant s-a alăturat procesului penal în calitate de parte civilă, sau a solicitat acest lucru, în conformitate cu cerințele legislației naționale (a se vedea, de exemplu, *Perez v. Franța* [MC], nr. 47287/99, §§ 63-67, CEDO 2004-I; *Nicolae Virgiliu Tănase v. România* [MC], nr. 41720/13, § 207, 25 iunie 2019; și *Fabbri și alții v. San Marino* [MC], nr. 6319/21 și altele 2, §§ 88-93, 24 septembrie 2024).

În continuare, Curtea reiterează că natura rezonabilă a duratei procesului trebuie analizată în lumina circumstanțelor cauzei și cu referință la următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților relevante, și miza pe care o are reclamantul în cadrul litigiului (a se vedea *Cravcenko v. Moldova*, nr. 13012/02, § 44, 15 ianuarie 2008).

În prezenta cauză, Curtea observă că abia la 17 octombrie 2018 reclamantul a depus o acțiune civilă în cadrul procesului penal. Corespunzător, Articolul 6 din Convenție sub aspectul său civil a devenit aplicabil respectivului proces începând cu acea dată. După aproape unsprezece luni, la 9 septembrie 2019, reclamantul a acționat Statul în instanță, solicitând despăgubiri pentru durata pretins excesivă a acelui proces. Hotărârea instanței de fond din acțiunea compensatorie a fost pronunțată la 5 octombrie 2020, iar decizia irevocabilă a urmat după mai puțin de un an. Curtea observă că procesul penal în care reclamantul era parte civilă avea o durată mai mică de trei ani în momentul pronunțării deciziei irevocabile a

DECIZIA DANILIUC v. REPUBLICA MOLDOVA

Curții Supreme de Justiție, prin care acțiunea compensatorie a reclamantului a fost respinsă ca nefondată.

Date fiind circumstanțele cauzei, Curtea nu vede niciun motiv pentru a nu fi de acord cu constatările instanțelor naționale, care au concluzionat că perioada care trebuie luată în considerare n-a fost excesiv de îndelungată sau că autoritățile ar fi fost inerte. Curtea acordă o importanță deosebită faptului că procesul a fost complex, implicând un număr mare de acuzați – persoane atât fizice, cât și juridice, precum și un număr semnificativ de martori și părți civile. De-a lungul anilor, mai multe cauze penale interconectate au fost conexe la cauza penală inițială, astfel complicând și mai mult procesul. În același timp, autoritățile naționale, inclusiv instanțele, au fost diligente în eforturile lor, efectuând un număr impresionant de măsuri de investigație și petrecând circa două sute cincizeci de ședințe. În plus, ele au depus eforturi pentru a asigura prezența numeroaselor părți interesate, inclusiv a mai multor persoane care domiciliau permanent în străinătate, printre alte provocări numărându-se și schimbarea frecventă a reprezentanților legali și expunerea în privința necesității amânării ședințelor din cauza problemelor de sănătate ale învinuiților.

În final, deși Curtea admite că procesul penal în care reclamantul era parte civilă ar putea fi încă pendinte, ea ia act și de argumentul Guvernului, potrivit căruia reclamantul a eșuat să inițieze o acțiune ulterioară în baza Legii nr. 87, după ce instanțele concluzionaseră că procesul nu avusese o durată excesivă. Reclamantul nu a urmat un remediu compensatoriu pe care l-a avut la dispoziție la o etapă subsecventă, ceea ce i-ar fi putut oferi oportunitatea de a atrage atenția autorităților la orice potențiale deficiențe la examinarea procesului penal în care el figura în calitate de parte civilă.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea concluzionează că plângerea reclamantului bazată pe Articolul 6 din Convenție, în privința duratei procesului penal în care el era parte civilă, este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

Reclamantul a invocat și o plângere în baza Articolului 13 coroborat cu Articolul 6 din Convenție, argumentând că el n-a avut un remediu intern efectiv în raport cu plângerea sa privind durata excesivă a procesului.

Curtea a constatat că plângerea reclamantului în baza Articolului 6 este inadmisibilă. Corespunzător, el nu a avut nicio „pretenție disputabilă” privitoare la încălcarea acestui Articol, iar reclamantul nu poate deduce din Articolul 13 că ar avea un drept la un remediu în privința unei pretense încălcări. Rezultă că și acest capăt de cerere trebuie declarat inadmisibil, în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 15 mai 2025.

DECIZIA DANILIUC v. REPUBLICA MOLDOVA

Viktoriya Maradudina
Grefier adjunct interimar

Kateřina řimáčková
Președinte